

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Sylvia Day
“Bared to You”

Copyright © by Sylvia Day
Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-261-7

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Silvija Dej

OBNAŽENA
PRED TOBOM

Prvi deo serijala *Krosfajer*

Prevod sa engleskog
Jadranka Počuča

**Čarobna
knjiga**

Posvećujem ovu knjigu doktoru Dejvidu Alenu Gudvinu.

Moja ljubav i zahvalnost su bezgranični.

Hvala, Deje. Spasao si mi život.

Silvija Dej

1.

„**T**REBA DA ODEMO u kafanu da proslavimo.“ Nije me iznenadila ta odlučna izjava mog cimera. Keri Tejlor je nalazio izgovore za slavlje, ma koliko oni bili sitni i beznačajni. Oduvek sam smatrala da je delom zbog toga toliko šarmantan. „Sigurna sam da nije dobra zamisao da se opijam čitave noći uoči prvog dana na novom radnom mestu.“

„Nisam mislio da se opijamo“, navaljivao je. „Popićemo čašu-dve vina i to je to. Možemo stići u veseli sat i vratiti se u stan do osam.“

„Ne znam hoću li stići da se vratim na vreme.“ Pokazala sam na svoje helanke za vežbanje i usku majicu širokih bretela. „Čim izmerim koliko mi je vremena potrebno da otpešaćim do posla, idem pravo u teretanu.“

„Hodaj brzo, vežbaj brže.“ Nasmejale su me Kerijeve savršeno počupane obrve. Iskreno sam očekivala da se njegovo prelepo lice jednoga dana pojavi na bilbordima i u modnim časopisima širom sveta. Bez obzira na njegov trenutni izraz, obarao je s nogu.

„A da odemo sutra posle posla?“ , predložila sam. „Ako preguram dan, imaćemo razlog za slavlje.“

„Dogovoreno. Sad ću da utrčim u novu kuhinju da spremim večeru.“

„Aa...“ Keri je mnogo voleo da kuva, ali nije baš imao dara za to. „Sjajno.“

Dunuo je da skloni zalutali pramen kose s lica, pa mi je uputio široki osmeh. „Imamo kuhinju za koju bi većina restorana ubila. Nema šanse da upropastim jelo u njoj.“

Sumnjičava, mahnula sam mu i izašla, odlučivši da izbegnem razgovor o kujanju. Spustila sam se liftom do prvog sprata i osmehnula se vrataru kad mi je otvorio vrata i gracioznim pokretom ruke ispratio me na ulicu.

Čim sam iskoračila iz zgrade, prigrlili su me mirisi i zvuci Menhetna, mameći me u istraživanje. Nisam bila samo na drugom kraju države u odnosu na svoj nekadašnji dom u San Dijegu već mi se činilo da me od njega dele čitavi svetovi. Dve velike metropole – jedna beskrajno mirna i senzualno lenja, druga uzavrela od života i užurbane energije. U snovima sam zamišljala da živim u zgradi bez lifta u Bruklinu, ali budući da sam bila poslušna kći, umesto toga završila sam u Aper vest sajdu. Da Keri ne živi sa mnom, bila bih tužna i usamljena u prostranom stanu čija je mesečna kirija viša od godišnje zarade mnogih ljudi.

Vratar je skinuo šešir u znak pozdrava. „Prijatno večer, gospođice Tramil. Hoće li vam večeras biti potreban taksi?“

„Neće. Hvala, Pole.“ Zanjihala sam se na zaobljenim petama svojih patika. „Pešaćiću.“

Osmehnuo se. „Malo je svežije u odnosu na po podne. Trebalo bi da je prijatnije.“

„Rekli su mi da uživam u junskom vremenu pre no što nastupe paklene vrućine.“

„Veoma dobar savet, gospođice Tramil.“

Pošto sam iskoračila ispod moderne staklene nastrešnice, koja je nekako pristajala starosti zgrade i njenih suseda, uživala sam u prividnom miru svoje ulice oivičene drvoredima pre no što sam stigla do vreve i gustog saobraćaja na Brodveju. Nadala sam se da ću se uskoro stopiti s tim metežom. Međutim, u tom trenutku još se nisam osećala kao prava Njujorčanka. Imala sam stan i posao, ali i dalje sam se pribojavala metroa i nije mi bilo lako da zaustavim taksi. Trudila sam se da ne idem okolo zbunjena, razrogačenih očiju, ali bilo je teško. Jednostavno, bilo je tako mnogo toga da se vidi i doživi.

Čulni nadražaji bili su zapanjujući – smrad izduvnih gasova iz auspuha pomešan s mirisom hrane sa uličnih tezgi, povici uličnih prodavaca i muzika uličnih zabavljača, mnoštvo raznovrsnih lica, stilova i akcenata, koje budi strahopoštovanje u čoveku, zadivljujuća arhitektonska čuda... i automobili. *Gospode bože*. Još nigde nisam videla ništa nalik tom grozničavom protoku gusto zbijenih automobila.

Među njima su uvek bili vozilo hitne pomoći, patrolna kola ili vatrogasni kamion, koji su pokušavali da razdvoje bujicu žutih taksija elektronskim zavijanjem i zaglušujućim sirenama. Divila sam se teškim, kratim smetlarskim kamionima koji su se probijali jednosmernim uličicama, kao i hrabrim dostavljačima koji su prkosili pregustom saobraćaju, suočavajući se sa strogim rokovima.

Pravi Njujorčani opušteno su krstarili kroz sav taj metež, njihova ljubav prema tom gradu bila je prijatna i dobro znana kao omiljene cipele. Oni nisu gledali sa zanesenjačkim oduševljenjem u paru koja kulja iz rupa u putu i ventila u trotoarima i ne bi ni trepnuli kad bi im tlo zadrhtalo pod nogama kad bi voz protutnjio podzemnom železnicom ispod njih, dok sam se ja smešila kao kreten i savijala

nožne prste. Njujork je za mene bio nova ljubav. Oči su mi bile pune zanosa i snova o budućnosti i to se videlo.

Zato sam morala dobro da se potrudim da malo ohladim dok sam pešačila prema zgradi u kojoj ću raditi. Što se mog posla tiče, makar je to bilo po mom ukusu. Htela sam da za život zarađujem u skladu s vlastitim sposobnostima i umećem, a to je značilo da ću najpre morati da stažiram. Počevši od sutra ujutro, biću pomoćnica Marka Garitija u reklamnoj agenciji *Voters Fild end Limen*, jednoj od najuglednijih u Sjedinjenim Državama. Moj očuh, megakapitalista Ričard Stanton, rasrdio se kad sam prihvatila taj posao, ističući da bih, da sam manje ponosna, umesto toga mogla da radim za jednog njegovog prijatelja i uživam u povlasticama te veze.

„Tvrđoglava si kao tvoj otac“, rekao je. „Biće mu potrebna čitava večnost da otplati tvoje studentske kredite policijskom platicom.“

To je bio velik povod za netrpeljivost i razdor, budući da moj tata nije hteo da popusti. „Nek sam proklet ako dopustim da drugi čovek plaća obrazovanje moje kćeri“, rekao je Viktor Rejs kad je Stanton to predložio. Ja sam to poštovala. Pretpostavljam da je i Stanton to poštovao, mada on to nikad ne bi priznao. Razumela sam gledišta i jednog i drugog, jer sam sama pokušala da otplatim kredite... i omanula. Za mog oca to je bilo pitanje ponosa. Moja majka je odbila da se uda za njega, ali se on nikad nije pokolebao u svojoj rešenosti da mi bude otac u svakom mogućem pogledu.

Pošto sam znala da je besmisleno ljutiti se zbog starih netrpeljivosti, potrudila sam se da što pre nađem posao. Odlučila sam da izmerim taj kratki put do posla u prometno vreme u ponedeljak i bila sam zadovoljna kad sam za manje od pola sata stigla do zgrade *Krosfajer*¹, u kojoj se nalazila agencija *Voters Fild end Limen*.

¹ *Krosfajer* (engl.) - unakrsna vatra. (Prim. prev.)

Zabacila sam glavu unazad i pratila pogledom liniju te zgrade sve do tanke pruge neba. *Krosfajer* je bio istinski veličanstven, blistav toranj od svetlucavog safira koji je parao oblake. Još odranije, kada sam išla na razgovore za posao, znala sam da je i unutrašnjost s druge strane kitnjastih obrtnih vrata s bakarnim ramom jednako zadivljujuća, s mermernim podovima i zidovima protkanim zlaćanom šarom, te pultom za obezbeđenje i turniketima od uglačanog aluminijuma.

Izvadila sam svoju novu identifikacionu karticu iz unutrašnjeg džepa helanki i pokazala dvojici čuvara u crnim poslovnim odelima za pultom. Ipak su me zaustavili, nesumnjivo jer sam bila neprikladno odevena, ali su me odmah zatim ipak pustili da uđem. Pošto sam se odvezla liftom do dvadesetog sprata, imala sam ukupan vremenski okvir za ceo put od vrata do vrata. Dvadeset minuta.

Koračala sam ka nizu liftova kad se gracioznoj brineti s lepom frizurinom torbica zakačila o turniket, okrenula i iz nje se prosula kiša sitnine. Metalni novčići zazvečali su o mermer i veselo se otkotrljali na sve strane. Gledala sam kako ljudi izbegavaju taj metež i nastavljaju svojim putem kao da ga i ne primećuju. Štreknula sam se, saosećajući i čučnula da pomognem toj ženi da sakupi svoj novac, a isto je uradio i čuvar.

„Hvala“, kazala je i dobacila mi kratak nervozan osmeh.

Osmehnula sam joj se. „Nema na čemu. Znam kako je.“

Samo što sam se sagnula da dohvatim novčić od pet cenata pokraj ulaza, kad sam naletela na par luksuznih crnih oksfordica prekrivenih crnim pantalonama sašivenim po meri. Sačekala sam sekund da mi se taj čovek skloni s puta, a pošto nije, izvila sam vrat unazad i pogledala naviše. To trodelno odelo sašiveno po meri prilično me je uzбудilo, ali zbog visoke snažne vitke prilike unutra,

izgledalo je senzacionalno. Ipak, ma koliko zadivljujuća da je bila ta prekrasna prilika, tek kad mi je pogled stigao do njegovog lica, izgubila sam pamet.

Čoveče. Jao... Čoveče.

Otmeno je čučnuo tik ispred mene. Zadivljena tom izvanrednom muškošću neposredno pred nosom, mogla sam jedino da gledam netremice. Zapanjena.

Zatim se nešto pomerilo u vazduhu između nas.

Dok mi je uzvraćao pogled, promenio se... Kao da mu se nekakav štiti sklonio iz očiju, otkrivši silovitu snagu volje od koje mi je stao dah. Snažna privlačnost koju je ispoljavao pojačala se i pretvorila u gotovo opipljiv utisak pulsirajuće nepokolebljive moći.

Reagujući sasvim instinktivno, pomerila sam se unazad. I pala pravo na zadnjicu.

Laktovi su me zboleli od silovitog udara o mermeri pod, ali se na taj bol gotovo nisam ni obazrela. Bila sam suviše zaokupljena gledanjem muškarca ispred sebe. Pogled mi je bio prikovan za njega. Modrovrana kosa ovičavala je prelepo lice. Crte njegovog lica nagnale bi vajara da usklikne od radosti, a zbog izražajnih usana, oštrog nosa i izrazitoplavih očiju, izgledao je nekako divlje privlačno. Blago je začkiljio očima, dok mu se na licu očitavala uvežbana ravnodušnost.

I košulja i odelo bili su mu crni, ali kravata se savršeno uklapala s tim blistavim dužicama. Pogled mu je bio mudar i pronicljiv. Procenjivao me je, prodirući u mene. Puls mi se ubrzao; razdvojila sam usne kako bih mogla brže da dišem. Mirisao je grešno dobro. Ne na kolonjsku vodu. Na kupku, možda. Ili na šampon. Ma šta to bilo, od toga mi je polazila voda na usta, kao i od njega.

Pružio mi je ruku, otkrivši kopče za manžetne od zlata i oniksa i sat koji je izgledao veoma skupoceno.

Drhtavo sam udahnula i prihvatila ispruženu ruku. Srce mi je poskočilo kad sam osetila njegov stisak. Njegov dodir je bio poput strujnog udara. Od njega su mi žmarci prostrujali kroz ruku, a dlake na potiljku se naježile. Ostao je nepomičan jedan tren, s borom na namrštenom čelu, koja je ružila prostor između tih drsko razmaknutih obrva.

„Jeste li dobro?“

Glas mu je bio ućtiv i laskav, s primesom oštine od koje su mi leptirići zatreperili u stomaku. Budio je misli na seks. Izvanredan seks. Na trenutak sam pomislila da bi mogao da me dovede do vrhunca samo tako što bi govorio dovoljno dugo.

Usne su mi bile suve, pa sam ih olizala pre no što sam odgovorila. „Dobro sam.“

Ustao je s gracioznom lakoćom, povukavši me sa sobom. Nastavili smo da se gledamo u oči jer ja nisam mogla da skrenem pogled. Bio je mlađi nego što sam isprva mislila. Rekla bih da nije imao ni trideset godina, ali pogled mu se dojmio mnogo iskusniji. Oštar i mudar.

Osetila sam da me privlači, kao da sam vezana konopcem oko pasa, a on me polako nezadrživo vuče.

Treptala sam nekoliko puta da se priblerem i pustila ga. Nije bio samo lep; bio je... očaravajući. Bio je od onih muškaraca koji nagnaju ženu da poželi da im rastrgne košulju i gleda kako se dugmići rasipaju, kao i njene kočnice. Gledala sam u njega u tom civilizovanom, urbanom neumereno skupom odelu i pomislila na divlje iskonsko tucanje, prilikom kojeg od siline strasti grčevito stežete čaršave.

Sagnuo se i dohvatio identifikacionu karticu, za koju nisam ni znala da mi je ispala, oslobodivši me tog provokativnog pogleda. Mozak mi je zaštucao i vratio se u formu.

Bila sam besna na sebe što sam toliko zbunjena, dok je on sasvim pribran. A zašto? Zato što sam očarana, dovraga!

Pogledao je naviše u mene i taj položaj – gotovo da je klečao preda mnom – ponovo me je izbacio iz ravnoteže. Gledao me je u oči dok se podizao. „Jeste li sigurni da ste dobro? Bilo bi dobro da malo sednete.“

Lice mi je gorelo. Kakva divota – izgledati zbunjeno i nespretno pred najsamouverenijim i najgracioznijim muškarcem kog sam u životu srela. „Samo sam izgubila ravnotežu. Nije mi ništa.“

Pogledala sam u stranu i spazila onu ženu kojoj se sve prosulo iz torbice. Zahvalila je čuvaru koji joj je pomogao; zatim se okrenula, pa pošla ka meni, preterano se izvinjavajući. Pogledala sam je u oči i ispružila šaku novčića koje sam sakupila, ali njen pogled je privukao bog u odelu i ubrzo je potpuno zaboravila na mene. Trenutak kasnije samo sam pružila ruku i ubacila novčiće u njenu torbu. Zatim sam se ponovo usudila da pogledam u njega i videla da gleda u mene iako je brineta neumereno zahvaljivala. *Njemu*. Ne meni, naravno, osobi koja joj je zapravo pomogla.

„Mogu li da dobijem svoju identifikacionu karticu, molim vas?“, upitala sam, nadglasavši je.

Pružio mi je. Iako sam se potrudila da dohvatim karticu a da pritom njega ne dotaknem, njegovi prsti okrzli su moje i onaj elektricitet mi je ponovo prostrujio telom.

„Hvala“, promucala sam, pa ga brže-bolje obišla i izašla na ulicu kroz obrtna vrata. Zastala sam na trotoaru da duboko udahnem njujorški vazduh, u kom je bilo mnoštvo različitih čestica, nekih dobrih, a nekih otrovnih.

Ispred zgrade je stajalo blistavo crno *Bentlijevo* terensko vozilo i videla sam svoj odraz u besprekorno čistim zatamnjenim

prozorima limuzine. Bila sam rumena i sive oči preterano su mi blistale. Viđala sam taj izraz na svom licu i ranije – u ogledalu kupatila pre no što bih spavala s muškarcem. Bio je to izraz koji je značio „spremna sam za tucanje“. Ali u tom trenutku nije imao šta da traži na mom licu.

Gospode bože. Saberi se.

Pet minuta s Gospodinom Opasnim i Mračnim bilo je dovoljno da budem puna razdražene, nemirne energije. Još sam osećala njegovu privlačnost, neopisivi poriv da se vratim unutra, gde je on. Mogla bih da kažem kako nisam obavila ono zbog čega sam došla u *Krosfajer*, ali znala sam da bih kasnije prebacivala sebi zbog toga. Koliko li ću puta napraviti budalu od sebe u jednom danu?

„Dosta je“, prekorila sam se nečujno. „Idemo dalje.“

Zatreštale su trube kad je jedan taksi izleteo ispred drugog tako da je falilo samo nekoliko milimetara da se sudare, a zatim su zaškripale kočnice kad su smeli pešaci zakoračili u raskrnicu nekoliko sekundi pre nego što se svetlo na semaforu promenilo. Usledili su povici, bujica psovki i mahanja rukama koji nisu mogli da prenesu stvarnu srdžbu koja je stajala iza njih. Za samo nekoliko sekundi svi će zaboraviti tu neprijatnu razmenu pogrda, samo takt u prirodnom ritmu tog grada.

Kad sam se stopila s pešacima i zaputila ka teretani, osmeh mi je zaigrao na usnama. *Ah Njujorku*, pomislila sam, povrativši staloženost. *Sila si.*

PLANIRALA sam da se zagrejem na pokretnoj traci i da preostalo vreme vežbam na spravama, ali kad sam videla da čas kik-boksa za početnike uskoro počinje, umesto toga ušla sam za gomilom učenika koji su čekali ispred. Kad se čas završio, bila sam

pribranija. Mišići su mi podrhtavali od savršene količine umora i znala sam da ću slatko spavati kad se svalim u krevet.

„Bila si zaista dobra.“

Obrisala sam znoj s lica peškirom i pogledala u mladića koji mi se obratio. Vitak i mišićav, imao je duboke smeđe oči i besprekornu kožu boje bele kafe koja je blistala. Trepavice su mu bile zavidno guste i duge, a glava obrijana.

„Hvala.“ Usta su mi se setno izvila. „Baš je očigledno da mi je ovo bio prvi put, zar ne?“

Razvukao je usne u širok osmeh i pružio ruku. „Parker Smit.“

„Eva Tramil.“

„Imaš prirodnu gracioznost, Evo. Uz malo treniranja, mogla bi bukvalno da obaraš s nogu. U gradu kao što je Njujork, samoodbrana je neophodna.“ Pokazao je u plutanu dasku okačenu na zidu. Bila je prekrivena pribodenim poseticama i lecima. Otcepio je ceduljicu s dna fluorescentnog lista papira i pružio mi je. „Jesi li ikad čula za krav magu?“

„U filmu Dženifer Lopez.“

„Ja sam trener krav mage i voleo bih da te podučavam. Tu se nalazi moja internet-stranica i broj studija.“

Oduševio me je njegov pristup. Bio je direktan, s prodornim pogledom i iskrenim osmehom. Zapitala sam se pokušava li da me odvuče u krevet na jednu noć, ali bio je veoma opušten, pa nisam mogla da budem sigurna.

Parker je prekrstio ruke i tako su njegovi definisani bicepsi došli do izražaja. Nosio je crnu majicu bez rukava i dug šorts. Njegove „konvers“ patike delovale su udobno i pohabano, a iz okovratnika mu je provirivala tetovaža tribala. „Termini se nalaze na mojoj internet-stranici. Treba da svratiš i vidiš da li je za tebe.“

„Zasigurno ću razmisliti o tome.“

„Razmisli.“ Ponovo je pružio ruku i stegnuo moju samouvereno i čvrsto. „Nadam se da ću te videti.“

STAN je mirisao bajno kad sam se vratila kući, a Adel je osećajno pevušila iz zvučnika o jurcanju trotoarima. Pogledala sam ka kuhinji i ugledala Kerija kako se njiše uz muziku dok meša nešto na plotni. Na šanku su stajale otvorena boca vina i dve čaše, jedna dopola puna crnog vina.

„Hej“, doviknula sam kad sam se primakla. „Šta se krčka? I imam li vremena da se najpre istuširam?“

Natočio je vino u drugu čašu i gurnuo mi je preko šanka, uvežbanim i elegantnim pokretima. Kad ga čovek pogleda, nikad ne bi pomislio da je detinjstvo proveo potucajući se od majke narkomanke do domova za siročad, a potom u adolescentskoj dobi, po domovima za maloletne prestupnike i državnim rehabilitacionim centrima. „Testenina sa umakom od mesa, večera je spremna. Jesi li se dobro provela?“

„Jesam. Tek kad sam stigla u teretanu.“ Izvukla sam barsku stolicu od tikovine i sela. Ispričala sam mu za čas kik-boksa i Parkera Smita. „Hoćeš sa mnom?“

„Na krav magu?“, Keri je odmahnuo glavom. „Veoma je gruba. Biću pun modrica, a to će me koštati poslova. Ali ipak ću otići s tobom da vidim to, u slučaju da je taj tip neki ludak.“

Gledala sam ga kako istresa testeninu u pripremljenu cediljku. „Ludak, a?“

Otac me je naučio da prilično dobro čitam muškarce i zbog toga mi je odmah bilo jasno da je onaj tip u odelu nevolja. Obični ljudi upućuju simbolične osmehe kad nekom pomažu, samo da bi ostvarili trenutnu povezanost kako bi sve proteklo glatko.

A opet, ni ja se njemu nisam osmehnula.

„Dušice“, rekao je Keri dok je vadio zdele iz kuhinjskih ormarića, „ti si zanosna žena koja odiše seksepilom. Sumnjiv mi je svaki muškarac koji nema muda da te smesta pozove na sastanak.“

Namrštila sam nos, zagledana u njega.

Spustio je zdelicu ispred mene. U njoj su se nalazili sitni makaroni za salatu, prelivevi oskudnim umakom od paradajza s gromuljicama mlevene govedine i graška. „Nisi mi sve ispričala? Da čujem.“

Hmm... Uхватила sam dršku kašike koja je štrčala iz zdelice i rešila da ne komentarišem hranu. „Mislim da sam danas naletela na najzgodnijeg muškarca na planeti. Možda najzgodnijeg muškarca u istoriji sveta.“

„O, je l’? A ja sam mislio da sam to ja.“ Keri je ostao da stoji s druge strane šanka jer je više voleo da jede stojeći.

Posmatrala sam ga kako jede nekoliko zalogaja svoje smese pre no što sam se usudila da je i sama probam. „Nema mnogo šta da se ispriča, zaista. Pala sam na dupe u predvorju *Krosfajera* i on mi je pružio ruku da mi pomogne da ustanem.“

„Je li visok ili nizak? Svetlokos ili tamnokos? Vitak ili razvijen? Koje su mu boje oči?“

Zalila sam drugi zalogaj gutljajem vina. „Visok. Taman. Vitak i razvijen. Plavook. Pun kao brod, sudeći po njegovoj odeći i modnim detaljima. I izluđujuće seksi. Znaš kako je to – od nekih zgodnih muškaraca hormoni ti ne podivljaju, dok neki neprivlačni tipovi poseduju ogroman seksepil. A on je imao sve to.“

Osetila sam leptiriće u stomaku kad me je Opasni i Mračni dotakao. S kristalnom jasnošću sećala sam se tog lica, od čije lepote zastaje dah. Trebalo bi zakonom zabraniti da muškarac bude toliko lep da ti svojom lepotom pamet pomuti. Mozak mi se još oporavljao od susreta s njim.

Keri je spustio lakat na šank i nagnuo se ka meni, a njegove duge šiške prekrile su jedno jarkozeleno oko. „I šta se desilo pošto ti je pomogao da ustaneš?“

Slegnula sam ramenima. „Ništa.“

„Ništa?“

„Otišla sam.“

„Šta? Nisi flertovala s njim?“

Pojela sam još jedan zalogaj. Jelo stvarno nije bilo loše. Ili sam jednostavno bila mrtva gladna. „Nije bio od onih muškaraca s kojima se flertuje, Keri.“

„Ne postoji muškarac s kojim se ne može flertovati. Čak i oni srećno oženjeni s vremena na vreme uživaju u malo bezazlenog flerta.“

„E pa u ovom muškarcu nije bilo ničeg bezazlenog“, rekla sam suvo.

„Aaa, jedan od tih.“ Keri je mudro klimnuo glavom. „Loši momci mogu da budu zabavni, ako se ne zblížite previše.“

Keri to naravno zna. Muškarci i žene svih godina padaju ničice pred njim. A on ipak nekako svaki put uspe da izabere pogrešnog partnera. Viđao se s manijacima, prevarantima i ženama i muškarcima koji su pretili da će se ubiti zbog njega, kao i sa oženjenima i udatima koji su tajili od njega svoj brak... Samo recite šta, i on je sve to već prošao.

„Ne verujem da taj tip ikad može da bude zabavan“, rekla sam. „Bio je nekako suviše žestok. Ipak, kladim se da bi bio odličan u krevetu s obzirom na svu tu žestinu.“

„A dakle tu smo. Zaboravi na pravog tipa. Samo upotrebi njegovo lice u svojim maštanjima i učini ga savršenim.“

Pošto sam htela u potpunosti da zaboravim na tog tipa, umesto da se prepustim maštanjima, promenila sam predmet razgovora. „Imaš li sutra kakvih obaveza?“

„Naravno.“ Keri se upustio u detalje svog rasporeda, pominjući reklamu za farmerke, za kremu za samopotamnjivanje, donji veš i kolonjsku vodu.

Ja sam se potrudila da odagnam sve ostale misli i usredsredila se na njega i njegov sve veći uspeh. Potražnja za Kerijem Tejlorom rasla je iz dana u dan i među fotografima i strankama gradio je ugled odgovornog i profesionalnog manekena. Bila sam ushićena zbog njega i veoma ponosna. Daleko je dogurao i svašta pregrmeo.

Tek posle večere spazila sam dve velike kutije s poklonima oslonjene o bok sofe.

„Šta je ono?“

„Ono je“, kazao je Keri kad mi se pridružio u dnevnoj sobi, „poslednje stiglo.“ Odmah mi je bilo jasno da su kutije od Stantona i moje mame. Mojoj majci novac je bio potreban za sreću i bilo mi je drago što je Stanton, njen treći muž, bio u stanju da zadovolji tu njenu potrebu, kao i novčane potrebe svih njoj dragih ljudi. Često sam priželjkivala da prestanu da me zasipaju poklonima, ali mojoj majci je bilo teško da prihvati da ja na novac ne gledam isto kao ona. „Kojim sad povodom?“

Zagrlio me je oko ramena, što mu je bilo veoma lako da uradi s obzirom na to da je bio dvanaest centimetara viši od mene. „Nemoj da budeš nezahvalna. On voli tvoju mamu. Voli da ugađa tvojoj majci, a tvoja majka voli da ugađa tebi. Ma koliko da se tebi to ne dopada, znaj da on to ne râdi radi tebe. On to râdi radi nje.“

Uzdahnula sam i složila se s njegovim rasuđivanjem. „Šta je unutra?“

„Glamurozne krpice za dobrotvornu večeru interesne grupe u subotu. Senzacionalna haljina za tebe i *Brionijev* smoking za mene, jer meni kupuje poklone radi tebe. Tolerantnija si kad sam pored tebe da te slušam kako pizdiš.“

„Tačno tako. Hvala bogu da on to zna.“

„Naravno da zna. Stanton ne bi bio multimilioner da ne zna sve.“ Keri me je uhvatio za ruku i odvuкао do sofe i poklona. „Hajde. Pogledaj.“

UŠLA sam u predvorje *Krosfajera* sutradan ujutro u deset minuta do devet sati. Kako sam želela da ostavim najbolji utisak prvog dana na novom radnom mestu, obukla sam jednostavnu pripijenu haljinu do kolena i crne salonke, koje sam obula u liftu, izuvši patike u kojima sam dopešaćila. Plava kosa bila mi je upletena u vešto napravljenu punđu u obliku osmice, dar od Kerija. Ja nisam bila vešta s frizurama, ali zato je on umeo da napravi prava glamurozna remek-dela od kose. Stavila sam sitne biserne minduše koje mi je tata poklonio kad sam diplomirala i *roleks* od Stantonona i majke.

Pomislila sam da sam posvetila previše pažnje svom izgledu, ali kad sam zakoračila u predvorje, setila sam se kako sam se prostrla po podu u odeći za teretanu i bila sam zahvalna što nimalo ne ličim na *tu* neuljudnu devojkicu. Ona dva radnika obezbeđenja izgleda ništa nisu povezala kad sam im mahnula ispred nosa svojom identifikacionom karticom na putu ka turniketima.

Dvadeset spratova kasnije, izlazila sam u predvorje *Voters Filda end Limena*. Preda mnom se nalazio zid od neprobojnog stakla, koji je oivičavao dvokrilna vrata na ulazu u recepciju. Recepcionarka za pultom u obliku mladog meseca videla je moj bedž kad sam ga prinela staklu. Pritisla je dugme koje je otključalo vrata dok sam ja sklanjala bedž.

„Zdravo, Megumi“, pozdravila sam je kad sam zakoračila unutra, diveći se njenoj bluzi boje brusnice. Nosila je u sebi gene

nekoliko rasa, pomalo azijskih, to je sigurno, i bila je vrlo lepa. Kosa joj je bila tamna, gusta i ošišana na uredan paž, nazad kraći, a napred veoma oštar. Njene kose oči bile su smeđe i tople, a usne pune i prirodno ružičaste.

„Evo, zdravo. Mark još nije stigao, ali znaš kud treba da ideš, zar ne?“

„Naravno.“ Mahnula sam joj, pa krenula kroz hodnik levo od recepcije sve do kraja, gde sam još jednom skrenula levo i stigla do nekad otvorenog prostora, a sad izdelfjenog na kabine. Jedna je bila moja i otišla sam pravo u nju.

Ubacila sam tašnu i kesu s ravnim cipelama u najnižu fioku svog praktičnog metalnog radnog stola, pa uključila kompjuter. Donela sam dve stvari da dam lični pečat svom radnom prostoru, pa sam ih izvadila. Jedna je bila uramljen kolaž tri fotografije – Keri i ja na plaži Koronado, moja mama i Stanton na njegovoj jahti na Francuskoj rivijeri i moj tata na dužnosti u svom patrolnom automobilu u gradu Oušansajdu, u Kaliforniji. Druga je bio živopisan staklen cvetni aranžman, koji mi je Keri dao baš jutros kao poklon za „prvi dan.“ Ušuškala sam ga pokraj te grupice fotografija i zavalila se u stolici da osmotrim sveukupan dojam.

„Dobro jutro, Evo.“

Ustala sam da pozdravim svog šefa. „Dobro jutro, gospodine Gariti.“

„Molim te, zovi me Mark. Hajdemo u moju kancelariju.“

Pošla sam za njim kroz kratak deo hodnika, pomislivši ponovo da je veoma prijatno posmatrati mog šefa sa svetlucavom tamnom kožom, doteranom bradicom i nasmejanim smeđim očima. Mark je imao četvrtastu vilicu i šarmantno nakrivljen osmeh. Bio je vitak i doteran i imao je samouvereno držanje, koje je ulivalo poverenje i poštovanje.